

λων λιγουλάκι, που μιὰ μόνο φιλούτσικη άχτιδεύλα έπεφτε πάνω στο μάτι του γύπα. Κι άφτό τόκανα έφτά δλόκληρες νύχτες—κάθε βράδι στις δώδεκα άκριβώς—μὰ πάντα τὸ μάτι τῶδρισκα κλειστό· κι έτσι μεύταν άδύνατο ν' άποτελειώσω τὸ έργο μου. Γιατί κείνο που μ' έρέθιζε έμένα είτανε τὸ Κακό τὸ Μάτι του γέρου, κι όχι ὁ γέροντας. Καί κάθε πρωί, με τὸ ξημέρωμα, θρασύτατα πήγαινα στο δωμάτιό του, καί του μιλούσα θαρρετά, κράζοντάς τον εγκάρδια με τῶνομά του καί ρωτώντας τον πῶς πέρασε τὴ νύχτα. Έτσι, βλέπετε, έπρεπε νά τανε πολὺ σοφὸς καί μαντικός, αλήθεια, ὁ γέροντας γιὰ νά υποψιάζονταν πῶς κάθε νύχτα, άκριβῶς στις δώδεκα, τὸν έπιθεωροῦσα ένῳ έκοιμόνταν.

Τὴν ὄγδοη νυχτιά τὴ θύρα τὴν άνοιξα με περισσότερη άπ' τίς άλλες φορές προφύλαξη. Τὸ ὡρολογιοῦ ὁ ὥροδείκτης φέρνει γύρα γοργότερα παρὰ που έκινούνταν έμένα τὸ χέρι μου. Ποτέ πρὶν από κείνη τὴ βραδιά δέν έννοιωσα τί πλάτος, τί έχταση είχα σὲ δύναμη—τί δξύνοια. Μόλις κι έκρατιούμουν άπ' τὴ συναίστησή του θριάμβου μου. Νά συλλογίζεσαι πῶς είμωνα εκεί έγώ, πῶς άνοιγα τὴν πόρτα, λίγο—λίγο, κι άφτός, ὡτε νά μὴν δνειρέφεται τοὺς μυστικούς μου λογισμούς, τὰ μυστικά μου τὰ καμώματα. Πνιχτογελοῦσα μ' άφτὴ μου τὴν ἰσά· κι ἴσως νά μάκουσε—γιατί σάλεψε πάνου στο κρεβάτι του ξαφνικά, σὰ νά ξυπάστηκε. Τόρα, σεις ἴσως θά θαρρέψετε πῶς τραβήχτηκε πίσου—μὰ όχι. Ἡ κάμκρά του είτανε μάβρη σάν πίσσα από τ' δλόπυκνο σκοτάδι «τὰ κανάτινα είταν κλειστά από φόβο πρὸς τοὺς κλέφτες»· κι έτσι είμωνα βέβαιος πῶς δὲ θά μπορούσεν ὁ γέρος νά ἰδῇ τὸ άνοιγμα τῆς πόρτας, κι έτσι εξακολουθοῦσα νά τὸ σκουντῶ μέσα τὸ κεφάλι μου σταθερά, σταθερά.

Πέρασα τὸ κεφάλι μου μέσα, κι ἴσα που έτοιμαζόμωνα ν' άνοίξω τὸ φανό, όταν τὸ δάχτυλό μου τὸ μεγάλο γλύστρισε πάνω στο έξαρτήριό του τὸ τενεκεδένιο, καί πήδηξεν ὁ γέροντας πάνω στο κρεβάτι του με μιὰ φωνή: —Ποιὸς εἶν' άφτεῦ;

Στάθηνκα καρφωμένος, καί δέν έβγαλα μιλιὰ—τσιμουδιά. Ὡς μιὰν δλόκληρην ὥρα δὲ σάλεψα ὡτε τρίχα, καί στο μεταξύ δέν τὸν άκουσα νά ξαναπλαγιάση. Κάθονταν ακόμα στο κρεβάτι του άφηγκραζόμενος—άκριβῶς ὅπως έκανα κι ἐγὼ νύχτα κατέπι στη νύχτα άκούγοντας τίς ὥρες τοῦ θανάτου νά κροτοῦν άπάνου στὸν τοίχο. Κάποτες άκουσα ἕνα βόγγισμα, καί τὸ γνώρισα. Είταν τὸ βόγγισμα τοῦ τρέμου τοῦ θανάτου. Δέν είταν βέγγος πόνου ἢ λύπης—ά, όχι!—είταν ὁ απόδαθος καί ὁ πνιγμένος ἦχος που ξεσηκώνεται άπ' τὰ βάθια τῆς ψυχῆς όταν παραφορτώνεται άπ' τὸν πελώριο καί τὸ μυστηριακό τὸ φόβο. Τὸν είξερα καλὰ τὸν ἦχο. Πολλές νυχτιές, τὸ μεσονύχτι άκριβῶς, όταν ὁ κόσμος ὅλος έκοιμόνταν, ξεπήδηζε κι άπ' τὸ δικό μου κόρφο, βαθαίνοντας καί πιὸ πολὺ, με τὸν τρομαχτικό του αντίλαλο, τοὺς τρόμους που με τάραζαν. Λέγω το; Τὸν είξερα καλὰ. Είξερα

τί αίστάνουνταν ὁ γέρος καί τὸν σπλαχνιόμωνα, μ' ὅλο που στήν καρδιά μου πνιχτογέλαγα. Είξερα ὅτι κοίτονταν ξυπνητὸς πάντα άπ' τὸν πρῶτο λαφρεθόρυθο, σάν είχε στρίψει στο κρεβάτι του. Οἱ φόβοι του ὅλο καί θά πλήθαιναν. Θά έκανε νά τοὺς πάρῃ γι άλλους καί παράλογους, μὰ δὲ θά τοῦ βολούσε. Θάλεγε τοῦ άφτεῦ του: «Δέν εἶναι τίποτε· ὁ άγέρας μέσα στήν καπνοδόχο—κάνα ποντίκι φέρνει γύρα πάνω στο πάτωμα. Κάνα τρειδόνι θά πίπιεσε καμμιὰ φορά». Ναί, ναί, θά προσπαθοῦσε νά παρηγορηθῇ με τέτοιες υποθέσεις· μὰ ὅλα θά τῶδρισκε μάταια. Ὅλα τοῦ κάκου. Γιατί ὁ χάρος σιμώνοντάς τονε είχε στηλωθῇ με τὴν πυκνόμαδρή του τὴ σκιά μπροστά του, καί περιτόλιζε τὸ θῦμα. Κι είτανε τὸ πένθιμο βάρος τῆς άνεπαίστητης σκιάς που τοῦ προξενούσε τὸ αἶσθημα—μολονότι άφτός ὡτε είδε ὡτε άκουσε—τὸ αἶσθημα τῆς παρουσίας τοῦ κεφαλίου μου μέσα στο δωμάτιό του.

Όταν πιὰ είχα φυλάξει άρκετά, πολὺ υπομονητικά, χωρὶς νά τὸν έχω άκούσει νά ξαναπλαγιάση, άποφάσισα ν' άνοίξω μιὰ μικρὴ—μιὰ πολὺ, πολὺ μικρὴ χαραμάδα στο φανό. Καί τὴν άνοιξα—δέν μπερείτε νά φαντασθῆτε πόσο κλεφτάτα, κλεφτάτα—δσο που έπι τέλους, μιὰ θαμπὴ άχτιδεύλα, σὰ μιὰν άραχνόκλωστη, ξερρίχτηκε άπ' τὴ χαραματιά κι έπεσε πάνω στο μάτι τοῦ γύπα.

Είτανε άνοιχτό—πλατεῖα άνοιχτό—σκύλιασα όταν τὸ κοίταξα. Τὸ είδα πολὺ ξεχωριστά—δλόκληρο, ἕνα θαμπογάλαζο μάτι μ' ἕνα βρωμέπεπλο από πάνω του, που μεῦφερεν άνατρίχιασμα καί σύγκρου ὡς τὸ μεδούλι τῶν κοκκαλιῶ μου· μὰ ἄλλο κανένα μέρος άπ' τὸ πρόσωπο καί άπ' τὸ σῶμα του δέν μπόρεσα νά ἰδῶ, γιατί είχα διεπτύνει τὴν άχτίδα, ψυχόρμητα σάμπως, ἴσα-ἴσα πάνω στο διαβολότεπο.

(Στῆλλο φύλλο τελιώνει)

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ὑστερ' από δυὸ τρία φύλλα θά δημοσιέψουμε ἕνα ανέκδοτο δήγημα τοῦ Λάμπρου Ἀστέρη (Δ. Καραχαλιού) με τὸν τίτλο: «Humanitas».

— Τὴ συνέχεια τοῦ Ξεφυλλίζοντας τὰ χαρτιά μου θαῤουμε ἴσως στο ἐρχόμενο φύλλο.

— Ὁ φίλος Γιαννιὸς μᾶς έστειλε τὰ «Σοσιαλιστικά φύλλα» του, τὴ μηνιαίικη δηλ. σοσιαλιστικὴ ἐπιθεώρηση που άρχίνησε νά βγάξει, γρηφοντός τὴν ὁ ἴδιος καί πολλοὶ ἄλλοι συνεργάτες του. Τὰ «Σοσιαλιστικά φύλλα» εἶναι γραμένα πέρα πέρα στή δη οτική καί πρόεουνε συχαρήκια στο Γιαννιὸ γιὰ τὴν παληκαριά που δειχνει νά βγάξει περιοδικὸ γιὰ εἰδικὸ σκοπό, καί νάν τὸ βγάξει στή δημοτικὴ, χωρὶς νά φοβάται μήπως τον κατηγορήσουνε γιὰ μαλλιαρό· κ' έτσι δέν πιτύχει τὸ σκοπὸ του. Ἐλπίζουμε νά ὑποστηρίχουν τὰ «Φύλλα» κ' έτσι νά μὴ δοῦνε γλήγορα χινόπωρο.

— Ὁ καλὸς νέος Γιάννης Δ. Κοκκινάκης, άναγγέλλει τὰ «Πρῶτα τριγούδια» του που τυπώνονται σὲ λίγο. Τὸ βιβλίο θά πουλιέται τρεῖς δραχμές.